

РЕШЕНИЕ

№ 678

гр. Благоевград, 19.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, VIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Димитър Р. Беровски

при участието на секретаря Ана Г. ***а
като разгледа докладваното от Димитър Р. Беровски Гражданско дело № 20231210100346 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

I. Обстоятелства по производството.

Производството е по реда на Глава тринадесета от ГПК („Основно производство”).

Образувано е по искова молба, подадена от В. О. М., ЕГН *****, постоянен адрес: гр. Благоевград, ул. **** чрез пълномощника адв. С. А. против „Биострой“ ЕООД, гр. Благоевград, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. ****, представлявано от **** - управител.

Предявен е иск по чл. 200 КТ, с който се претендира ответникът да заплати на ищеца сумата от 20 000 лв. за причинени неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от датата на трудовата злополука - 13.09.2022г. до окончателното изплащане.

Ищецът твърди, че работил по трудов договор като сметосъбирач при ответното дружество. Заявява, че на 13.09.2022г., около 09:20 часа, когато бил на смяна, по време на работата му като сметосъбирач претърпял трудова злополука, изразяваща се в затискането на десния му крак в сметосъбирачния автомобил при маневра на заден ход, вследствие на което получил открита рана в областта на десния глезен. Поддържа, че с Разпореждане №5104-01-47/11.10.2022г., влязло в законна сила на 29.10.2022г., ТП на НОИ гр.Благоевград приело, че се касае за трудова злополука по смисъла на чл.55 ал.1 КСО. Смята, че ответникът в качеството му на негов работодател отговарял за всички претърпени от него неимуществени вреди вследствие на трудовата злополука. Заявява, че бил понесъл неимуществени вреди в размер на 20 000 лв.

Ответникът оспорва предявения иск. Не оспорва, че ищецът е бил негов служител, като е имал сключен трудов договор като сметосъбирач, към процесната дата. Оспорва ищецът да е претърпял злополуката при или при повод изпълнение на трудовите му задължения. Смята, че нямало причинно-следствена връзка между инцидента и здравословното състояние на ищеца. Сочи, че имало съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца. Излага и подробни доводи за наличието на груба небрежност, допусната от ищеца, с която е допринесъл за трудовата злополука.

По повод подадената искова молба, предмет на разглеждане в настоящото производство е осъдителен иск по чл. 200 КТ.

II. Фактически и правни изводи.

1. Относно допустимостта на предявения осъдителен иск:

Предявеният осъдителен иск е процесуално допустим. Същият изхожда от легитимирано лице, депозиран е пред компетентния съд, като ищецът е упражнил надлежно правото си на иск.

2. Относно основателността на предявения осъдителен иск:

Уважаването на исковата претенция по чл. 200 КТ в настоящия случай е детерминирано от кумулативното наличие на следните предпоставки: 1/ между ищеца и ответника е съществувало трудово правоотношение, възникнало въз основа на трудов договор, по силата на който е работил при ответника като "сметосъбирач"; 2/ настъпване на описаната в исковата молба злополука; 3/ злополуката да е призната за трудова; 4/ настъпилите в резултат на тази трудова злополука неимуществени вреди на ищеца, както и размера на тези вреди; 5/ причинна връзка между трудовата злополука и неимуществените вреди и 6/ неизпълнение на задължението на ответника да заплати обезщетение за причинените неимуществени вреди.

С оглед правилата за разпределение на доказателствената тежест в иския граждански процес (чл. 154, ал. 1 ГПК), ищецът следва да установи наличието на първите пет от посочените изисквания. От своя страна ответникът носи тежестта да доказване на възраженията си, заявени в отговора си, че не е налице трудова злополука, че налице груба небрежност, допусната от ищеца или трябва да установи, че е погасил претендираното от ищеца вземане.

Именно в контекста на изложените принципни положения трябва да се потърси и разрешението на фактическите и на правните проблеми, които поставя разглежданият казус.

Безспорни са по делото следните обстоятелства:

1. Че на 13.09.2022г. са се намирали в безсрочно трудово правоотношение, в рамките на което ищецът (като служител) е заемал при ответника (като работодател) длъжността сметосъбирач;
2. Че с Разпореждане № 5104-01-47/11.10.2022г. на ТП на НОИ гр.Благоевград злополуката, случила се на ищеца и описана от него в исковата молба, е била призната за трудова.

Неоснователни са възраженията на ответната страна, че ищецът не е претърпял злополуката при или при повод изпълнение на трудовите му задължения. Съгласно трайно установената практика на ВКС наличието на трудова злополука като елемент от фактическия състав на имуществената отговорност на работодателя по чл.200 КТ се установява по реда определен в чл.57 и сл.КСО и Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки/ДВ,бр.6/2000г/. След извършена проверка, длъжностното лице по чл.60, ал.1 КСО издава разпореждане за приемане или неприемане на злополуката за трудова по утвърден от управителя на НОИ формуляр. Разпореждането на органа по чл.60, ал.1 КСО представлява индивидуален административен акт относно наличието или не на трудова злополука, а от друга страна е официален удостоверителен документ за установените в него факти и в частност за наличието на трудова злополука като елемент от фактическия състав на имуществената отговорност на ответника –работодател и от който зависи съществуването на правото /вж. Решение № 319 от 22.06.2010г. по гр.д. № 204/2009г., III г.о.; Решение № 31 от 2.02.2011г.по гр.д.№ 1894/09г., IV г.о. и Решение № 109 от 12.03.2012г. по гр.д. № 622/2011г. IV г.о./. Следователно с влязлото в сила Разпореждане № 5104-01-47 от 11.10.2022г. на РУСО – гр. Благоевград е установено наличието на трудова злополука по отношение на ищеца В. М..

Спорът е концентриран относно това дали ищецът е допринесъл за трудовата злополука, като е допуснал груба небрежност и относно размера на претърпените от него неимуществени вреди.

В тази връзка по делото са събрани писмени доказателства (медицински документи, цялата преписка от ТП на НОИ гр.Благоевград във връзка с признаване на процесния инцидент за трудова злополука), гласни доказателствени средства (показанията на свидетелите **** – служител на ответника, работещ като сметосъбирач и очевидец на процесния инцидент,

**** О. – служител на ответника, работещ като сметосъбирач и очевидец на процесния инцидент, ***** М.а – съпруга на ищеца и *** – приятел на ищеца). По делото бе назначена и съдебно-медицинска експертиза, изготвена от вещото лице доктор ****.

От разпита на доведените от ответника свидетели – **** и **** О., става ясно, че на процесната дата 13.09.2023г., около 09:30-10:00 часа, в гр. Благоевград, в ж.к. Еленово на паркинга пред блок № 5, заедно с колегата им ищецът В. М. се возили на стетосъбирачен камион. Свидетелите *** и О. се возили на степенките на смесосъбирачния камион, а ищецът О. бил седнал на машата (вилицата) на камиона. Шофьорът на камиона предприел маневра движение „назад“, за да можели стеосъбирачите да съберат боклука от кофите за боклук пред блока. Преди шофьорът да предприемел тази маневра свидетелите *** и О. слезнали от степенките на камиона, като отишли до кофите за боклук. През цялото време на движението на камиона назад ищецът М. останал на машата (вилицата) на камиона, въпреки че неговите колеги му казали да слезе, но той отказал да слезе. Свидетелите *** и О. стояли до кофите за боклук, когато чули ищецът да викал силно от болка. Свидетелите видели, че ищецът е бил паднал на земята, като на единия му крак имал рана, като кракът му е бил изкривен. Шофьорът на камиона извикал Бърза помощ, която дошла на място и транспортирала ищеца в болница. От показанията на свидетелите очевидци *** и О. се установява, че през цялото време на инцидента ищецът е бил в съзнание, като си говорили с него. И двамата свидетели заявяват, че им е бил провеждан инструктаж един път в годината, с който им е било разяснено, че като сметосъбирачи следвало да се возили или в кабината на камиона, или на степенките, които са от двете страни на камиона. Въпреки тези инструкции на работодателя и двамата свидетели признават, че доста често и те се возили на вилицата на камиона, с която се събирал боклукът, тъй като така им е по-удобно, отколкото да са на степенките.

От разпита на доведените от ищеца свидетели – ***** М.а и *** става ясно, че след болничен престой в период от 5 дни ищецът е бил изписан, като същият е бил гледан в дома си от съпругата му свидетелката **** М.а и от приятеля му свидетеля ****. В период от около два месеца ищецът е бил на легло, като след това с помощта на патерици започнал постепенно да раздвижвал десния си крак. Установява се, че кракът на ищеца не е бил гипсиран, а бил само бинтован. Четвъртият месец след инцидента започнал да ходил сам и без патерици, но накуцвал. И към настоящия момент, когато имал претоварване при повече движение, куцал. След получената травма ищецът станал нервен и агресивен.

От приетата по делото Инструкция за безопасна работа на сметосъбирачи/сметосъбирачен автомобил от 14.01.2014г., издадена от ответника работодател, се установява, че съгласно т. 16 от тази инструкция возенето на сметосъбирача на камиона следва да става само и единствено на предназначенията за това подвесни степенки при спазването на правилото на трите точки. Става ясно от приетото копие на служебна бележка № 1271/18.03.2019г., че на ищеца е бил проведен начален инструктаж по безопасност и здраве при работа. От представените копия на Книги за инструктаж по безопасност и здраве при работа при ответника в периода 2019г. – 2021г. става ясно, че такива инструктажи са правени и по отношение на ищеца.

От заключението на съдебно-медицинската експертиза и от уточненията на вещото лице д., направени при проведения му разпит в откритото съдебно заседание на 21.09.2023г., се установява, че при претърпяната злополука от притискане, удар от сметосъбираща машина ищецът е получил хематом на долна трета на дясна подбедрица, в областта на десен глезен. Става ясно, че хематомът на дясната подбедрица, глезен му е причинило временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Установява се, че на ищеца е било проведено четириднешно болнично лечение е направена инцизия на хематома, като са премахнати кръвните съсиреци. Проведено е било и медикаментозно лечение с антибиотик, антинуриетик и обезболяващ медикамент. След провеждане на болничното лечение са проведени и процедури, необходими за възстановяване - лечение е нискочестотно магнитно поле, лечение е ултразвук, Аналитична ЛФК, ЛФК с уреди. Според вещото лице медик обективно установеното увреждане - хематом във външната долна трета на дясна подбедрица не засяга сухожилия и кости, а представлява мекотъканно увреждане. В момента на получаване на

травмата ищецът е изпитвал болка, която е продължила няколко дни, а впоследствие е имал такава при движение, включително и при ходене. Вещото лице е категорично, че раната, която представлява нарушаване целостта на кожата, така и хематома, като медико-биологична характеристика са временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Времето за оздравяване на такива травматични увреждания е около 3 седмици, като ако се приеме, че има малко по-тежко увреждане от обичайните, оздравяването е за четири седмици. Според вещото лице, тъй като уврежданията са били мекотъканни, белегът на оперативната рана е зараснал първично и се очаква, пострадалият да е напълно възстановен към днешна дата. Вещото лице е установило, че никъде в медицинската документация по делото не е споменато, че са засегнати стави, кости, мускули, сухожилия и мускулни групи. От обясненията на вещото лице става ясно и че сбъркана първоначалната диагноза, тъй като некоректно е била записана диагноза – „открита рана в областта на глезена“.

Съдът намира с оглед събрания по делото доказателствен материал, че възражението на ответното дружество по чл. 201, ал. 2 КТ за съпричиняване на трудовата злополука от страна на ищеца поради допусната от него груба небрежност, за основателно. В тази връзка следва да се посочи в доказателствена тежест на работодателя е да установи поведение на работника, при което той не е положил елементарно старание и е пренебрегнал основни правила за безопасност. В тази връзка по делото се установи по безспорен начин, че ищецът въпреки направените инструктажи за безопасна работа се е возил на машината (вилицата) на камиона, което е изрично забранено за един работник или служител на длъжност сметосъбирач. При това положение поведението на ищеца следва да се квалифицира като груба небрежност по смисъла на чл. 201, ал. 2 КТ. Тази небрежност е неполагане на грижа, която би положил и най-небрежният човек, зает със съответната дейност при подобни условия. Когато при трудовата злополука има съпричиняване при допусната груба небрежност /липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност/, отговорността на работодателя трябва да се намали в съответната степен. Ето защо следва да се приеме съпричиняване на злополуката в размер на една втора (50%) от страна на пострадалия.

Относно въпроса какъв е размерът на причинените на ищеца неимуществени вреди следва да се съобрази принципът на справедливостта, регламентиран в чл. 52 ЗЗД. Според възприетото в задължителната съдебна практика – Постановление № 4 от 23.12.1968 г. на Пленума на ВС, понятието справедливост по смисъла на цитираната разпоредба не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда във всеки отделен случай. Принципът за справедливост изисква в най-пълна степен да се постигне обезщетяване на увреденото лице за претърпените морални вреди, настъпили в резултат от вредоносното действие. При определяне на размера на дължимото се обезщетение на ищеца съдът взе предвид характера и тежестта на уврежданията, интензитета и продължителността на претърпените физически и емоционални болки и страдания, а така също и икономическото състояние в страната към момента на увреждането. Като съобрази описаните по-горе травми и последиците от тях, физическите и психически болки и страдания на ищеца, техния вид, интензитет и продължителност, обусловени от вида и тежестта на уврежданията, възрастта на ищеца при инцидента – 67г. – възраст, при която възстановителният процес от подобен вид травми е значително по-бавен в сравнение с по-млади пострадали, обстоятелството, че ежедневието на ищеца е било сериозно променено за период от близо 4 месеца, при което той е имал нужда от чужда помощ за елементарни ежедневни дейности, обстоятелството, че е претърпял операция, както и икономическите условия в страната и принципа за справедливост, залегнал в разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, съдът намира, че размерът на адекватната обезвреда на претърпените от ищеца неимуществени вреди възлиза на 12 000 лв. При определеното обезщетение за неимуществени вреди, присъдената сума следва да се намали наполовина с оглед съпричиняването. Следователно обезщетението за неимуществени вреди на ищеца следва да е в размер на 6000 лв. Спорен по делото е въпросът дали тази сума следва да се даде с обезщетението, получено от ищеца по общественото осигуряване. В тази връзка от приетото по делото Писмо с изх. № 1029-01-

3335/28.06.2023г. от НОИ-ТД-Благоевград, към която е приложено Удостоверение № 001-00160002/28.06.2023 г., се установява, че за периода от 13.09.2022 г. до 08.03.2023 г. ищецът е получил парично обезщетение за временна неработоспособност поради процесната трудова злополука в размер на общо 4490,86 лв.

Следва да се посочи, че по отношение на въпроса: "При определяне размера на дължимата от работодателя разлика съгласно чл. 200, ал. 3 КТ, следва ли и обезщетението за неимуществените вреди от трудовата злополука или професионалното заболяване да се намали с обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване?" е налице противоречива практика на състави на Върховния касационен съд. В тази връзка на 12.07.2023г. е образувано и т.д. № 1/2023г. по описа на ВКС, ГК за приемане на тълкувателно решение по този въпрос, като към момента на постановяване на настоящето решение няма произнасяне по него. Настоящият съдебен състав намира за правилно становището в практиката (Решение № 54/23.04.2019 г. по гр. д. № 3649/2018 г. на III гр. о. на ВКС и Решение № 43/08.02.2013 г. по гр. д. № 174/2012 г. на IV гр. о. на ВКС), според която хипотезата на чл. 200, ал. 3 КТ, която предвижда приспадане на обезщетението от общественото осигуряване, е конкретизация на принципа за недопускане на неоснователно обогатяване. Един от случаите на неоснователно обогатяване е когато се плаща два пъти за едно и също нещо, респективно два пъти се задоволява един и същи интерес. В случая, доколкото конкретната норма (чл. 200, ал. 3 КТ) не допуска неоснователно обогатяване, то тя не допуска два пъти да се обезщетяват едни и същи вреди – веднъж от работодателя, и втори път от общественото осигуряване. Когато обезщетението от общественото осигуряване компенсира загубата на трудовото възнаграждение, то следва да се приспадне от присъденото обезщетение за пропуснати ползи, причинени от трудовата злополука и изразяващи се в неполучено трудово възнаграждение. Само в този случай неприспадането на сумата би довело до двойно плащане и съответно до неоснователно обогатяване. Обезщетението за неимуществени вреди компенсира причинените болки и страдания чрез предоставяне на други блага. Това обезщетение, съответно неимуществените вреди нямат връзка с обезщетението по общественото осигуряване, което компенсира загубата на трудовото възнаграждение, представляваща имуществена вреда от вида на пропуснатата полза. Поради това получаването на двете обезщетения – за неимуществени вреди по чл. 200 КТ и обезщетението от общественото осигуряване, компенсиращо загубата на трудовото възнаграждение, не е двойно плащане и не води до неоснователно обогатяване, а напротив – до пълно и справедливо обезщетение на причинените видове вреди. Следователно така определеното на ищеца обезщетение по чл. 200, ал. 1 КТ не следва да се намалява с обезщетението за временна неработоспособност.

С оглед изложеното се налагат следните крайни изводи:

Съгласно текста на чл. 200, ал. 1 КТ, за вреди от трудова злополука или професионална болест, които са причинили временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност 50 и над 50 на сто или смърт на работника или служителя, работодателят отговаря имуществено независимо от това, дали негов орган или друг негов работник или служител има вина за настъпването им.

Налице са предпоставките за ангажиране на имуществената отговорност на ответника-работодател по чл. 200 КТ.

Справедливото обезщетение, което би репарирало процесните неимуществени вреди, търпiani от ищеца (което да е достатъчно по размер и същевременно да не води до неоснователно обогатяване – в съответствие с общоприетия критерий за справедливост и след редуцирането поради съпричиняването от ищеца) е в размер на 6000 лв., като искът за неимуществени вреди до пълния предявен размер от 20 000 лв. следва да се отхвърли.

Съгласно чл. 84, ал. 3 ЗЗД, приложим, предвид липсата на специални правила в КТ, върху тази сума се дължи и заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от датата на увреждането – 13.09.2022г. до окончателното изплащане. Ищецът претендира такава законна лихва върху неимуществените вреди от датата на трудовата злополука, която следва да му се присъди.

Относно разноските:

При този изход от делото (частична основателност на предявения иск) и двете страни имат право на разноски. Ищецът на основание чл. 83, ал. 2 ГПК е освободен от заплащането на държавни такси и разноски по делото. Искане за присъждане на разноски е направено както от ищеца, така и от ответника. При определяне на дължимите разноски трябва да се съобрази и направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност за претендираното от пълномощника на ищеца адвокатско възнаграждение. В тази връзка съдът намира възражението за неоснователно. Ищецът се представлява от адв. С. А., която оказва безплатна адвокатска защита на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата. Правото на адвокат да окаже безплатна адвокатска помощ на лице от кръга на визираните в т. 1 – т. 3 на чл. 38, ал. 1 ЗАдв, е установено със закон. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно чл. 38, ал. 2 ЗАдв., адвокатът, оказал на страната безплатна правна защита, има право да му се присъди адвокатско възнаграждение, в размер, определен от съда. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 ЗАдв. и осъжда другата страна да го заплати. Съгласно чл. 78, ал. 5 ГПК може да се присъди по-нисък размер на разноските за адвокат, ако претендираният размер е прекомерен съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото. В Наредба № 1/09.07.2004 г. са определени минималните адвокатски възнаграждения. Пълномощникът на ищеца претендира адвокатско възнаграждение в размер на 2200 лв., като с оглед предмета на делото минималният размер на адвокатския хонорар е именно тази сума (арг. от чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредбата, съгласно изменение на Наредбата - ДВ, бр. 88 от 04.11.2022 г.). Претендираният адвокатски хонорар не надвишава това минимално възнаграждение. Следователно исканото адвокатско възнаграждение не е прекомерно, с оглед действителната фактическа и правна сложност на делото. При това положение ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на пълномощника на ищеца съобразно уважената част от иска сума в размер на 660 лв.

На ответника следва на основание чл. 78, ал. 3 ГПК да се присъдят разноски в размер на 1750 лв. (съобразно отхвърлената част от иска).

Ответникът, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, трябва да бъде осъден да заплати по сметка на Районен съд – гр. Благоевград държавната такса, дължима във връзка с частичното уважаване на ищцовата претенция в размер на 240 лв., както и частично платеното от бюджета на съда възнаграждение на вещото лице доктор **** за изготвеното експертно заключение в размер на 90 лв. Следователно ответникът трябва да заплати по сметка на РС-Благоевград общата сума в размер на 330 лв.

Ръководейки се от изложените съображения, Районен съд – гр. Благоевград, Гражданско отделение, Осми състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА ответника „Биострой“ ЕООД, гр. Благоевград, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. ****, представлявано от **** - управител да заплати на ищеца В. О. М., ЕГН *****, постоянен адрес: гр. **** сумата от **6000 лв. /шест хиляди лева/** — представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от трудова злополука, настъпила на 13.09.2022г., **ведно със законната лихва**, считано от 13.09.2022г. до окончателното погасяване, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за неимуществени вреди за разликата над уважената част до пълния претендиран размер от **20 000 лв.**

ОСЪЖДА, на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв., „Биострой“ ЕООД, гр. Благоевград, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. ****, представлявано от **** - управител да заплати на адв. С. А. сумата от **660 лв. /шестстотин и шестдесет лева/**.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, В. О. М., ЕГН *****, постоянен адрес: гр. **** да заплати на „Биострой“ ЕООД, гр. Благоевград, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. ****, представлявано от **** - управител сумата от **1750 лв.**

/хиляда седемстотин и петдесет лева/, представляваща общ размер на дължимите разноси, съобразно отхвърлената част от предявения иск.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, „Биострой“ ЕООД, гр. Благоевград, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. ****, представлявано от **** - управител, **да заплати по сметка на Районен съд – гр. Благоевград сумата от 330 лв. /триста и тридесет лева/**, представляваща държавна такса и разноси за изготвената съдебно-медицинска експертиза, дължими за производството по гр. д. № 346/2023г. на РС – гр. Благоевград

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Окръжен съд – гр. Благоевград в двуседмичен срок, считано от връчването на препис на страните по делото. Като въззивната жалба се подава чрез Районен съд – гр.Благоевград.

Съдия при Районен съд – Благоевград: _____